

Wie de heer G. J. West, Inkomende Goederen, ter gelegenheid van zijn 12½-jarig jubileum zal willen gelukwensen, kan hiervoor donderdag 23 oktober a.s. terecht. Ook onze gelukwensen.

LADDERPUZZEL 128

In elk van de twee verticale kolommen moet de naam (van 15 letters) komen van een artikel dat u niet onbekend is.

1. welpeleiderster
2. herkauwer
3. sterrenbeeld
4. voetpunt
5. staat in Voor-Indië
6. deel van Sumatra
7. larte

De goede oplossers krijgen twee punten voor hun moeite. Inzendingen vóór dinsdag 28 oktober a.s. aan mej. Hartstikker, redactie VDH-tje.

Oplossing puzzel 125

1. 2731
2. 9142
3. 5462
4. 10924
5. 2731
6. 24579
7. 24966802

De meest dankbare VDH-ers

Hiermede betuig ik mijn hartelijke dank aan directe, chef en alle anderen van de fabrieken Maanweg en Utrecht voor de prachtige cadeaus en belangstelling, ondervonden bij mijn 12½-jarig jubileum.

B. Schreuders,
Montagemagazijn.

Aan allen die ik niet persoonlijk heb kunnen bedanken en die de 1e oktober tot een voor mij onvergetelijke dag hebben gemaakt mijn hartelijke dank!

G. C. Koopman,
Typekamer.
E. Dankelman,
Mech. afd. T.C.

Ondergetekende dankt directe, chefs, bazen en collega's voor de belangstelling en mooie cadeaus bij zijn 12½-jarig jubileum.

H. den Heijer,
TV-Montage.

Mijn collega's van de afdeling Huisvesting en de deelnemers aan de EHBO-cursus dank ik voor de mooie geschenken die ik ter gelegenheid van mijn 12½-jarig dienstjubileum ontving.

J. W. Reijndorp,
Huisvesting.

CORRESPONDENTIE

Gezien de inhoud van de brieven, die ik deze week ontving zijn er twee gebeurtenissen geweest, die de (verhijte) gemoeden in beweging hebben gebracht. Daar was dan in de eerste plaats de nieuwe kop van ons VDH-tje en in de tweede plaats het uitstapje, dat een aantal jeugdige VDH-ers op 7 oktober heeft gemaakt en waarover althans zeker één Rotterdammer meesje (in het bezit van rijwiel) nu nog niet uitgespat is.

Hr. G. te L.: Ik heb zo'n idee, dat het adviesbureau "Raedt en Baet" weinig zal voelen voor het onovergeed uitoefenen van de geneeskunde. Met uw chronische verkoudheid kunt u beter naar uw huisdokter gaan, alhoewel die u waarschijnlijk ook niet zal kunnen helpen aan „een andere kop“.

Hr. S. te W. Ik geef toe, dat VDH-embleem rechts in de nieuwe kop lijkt wat op een colleeveleziagelje. Ik geloof niet, dat men van plan is binnenkort een collectie te organiseren „Voor de Hoofdredactie“. Uw vermoeden, dat dit vast was om aan het idee te wennen, kunt u dus rustig op zij schuiven.

Hr. B. te S.: Het door u toegezonden stukje briefstuk, afkomstig van de Rotterdamse werkmaking is ter beoordeling van de trekvastheid aan het T.N.O. opgezonden. Ik heb zo'n idee, dat die wel behoorlijk zal zijn. Ik heb er teministe nog geen reactie op gehad. Ze zullen nog wel aan het trekken zijn. Een aantal apen uit Blijdorp: Dat jultje het niet prettig vinden steeds het zelfde liedje te horen van: „De apen uit Artis lijken op me Ome Willem akkoord, maar om dat nu als een bevestiging op te vatten, dat vind ik te ver gaan. Wie weet overigens hoe lief „Ome Willem“ is!

Prijswinnaars

Een buitenkansje voor de heren W. P. Bosman, Bedrijfsbureau Telco en J. F. Mooleenaar, Technische Dienst Rotterdam, die na puzzel 125 met een totaal van resp. 97 en 96 punten voor de prijzen in aanmerking komen. Eerstgenoemde kan deze afhalen bij mej. Hartstikker, terwijl de heer Mooleenaar hem krijgt toegezonden.

Van harte gefeliciteerd

HUWELIJK (Maanweg):
A. A. van Zutphen, Radomontage, met mej. G. M. T. Reijner, d.d. 4-10-1958.

GEBOREN (Maanweg):
Clazina C., dochter van C. M. de Jong, Constructiebureau R.T.C., d.d. 28-7-1958; Helena S., dochter van S. F. van Gorkum, Constructiebureau R.T.C., d.d. 28-8-1958; Jacob L., zoon van L. van Pelt, Inkoop, d.d. 1-10-1958; Nicolette M. P., dochter van J. L. Bisschops, Productiebureau, d.d. 9-10-1958.

GEBOREN (Utrecht):
Maria A., dochter van H. F. van Asperdt, Gereedschapmakerij, d.d. 5-10-1958.

het V.D.H.-tje

Redacteur:
C. SCHREVEL
Nr. 569
18 oktober 1958

PERSONEELSORGAAN VAN VAN DER HEEM N.V. EN AANVERWANTE BEDRIJVEN - DEN HAAG EN UTRECHT

HOE KOM IK ROND?

Dit is een vraag, die u veelvuldig hoort van allerlei mensen. Ongetwijfeld zult u deze vraag in crisisjaren — tegenwoordig noemen wij dat deftig laagconjunctuur — meer tegenkomen dan in andere jaren, maar er zullen altijd vrij veel mensen met het probleem zitten. „Hoe kom ik rond?“

Zoals wij hierboven schreven, hoort u deze opmerking van verschillende categorieën mensen, zowel van hen die met een loon van f 75,— thuiskomen en ook van sommigen die veel meer per week verdienen. Ongetwijfeld zal het probleem „Hoe kom ik rond?“ ook wel spelen bij mensen, die met een dure sliee rijden en in een „kast van een huis“ wonen.

Hoe kan dit, bij zo'n groot verschil in inkomen en toch hetzelfde probleem? Er zijn gezinnen met zes kinderen en een inkomen van f 75,— per week, die dit probleem niet kennen en gezinnen zonder kinderen, die aan f 125,— per week niet genoeg hebben. Natuurlijk kunnen er tal van oorzaken zijn en daarom zullen wij ons tot de hoofdzaken beperken.

In wezen is de zaak heel eenvoudig, als wij uitgaan van het feit, dat wij zoveel geld kunnen uitgeven als wij hebben ontvangen; ook wel minder (dan sparen wij), maar beslist niet meer. Als wij nu maar altijd van deze stelling uitgingen was er niets aan de hand.

Onze uitgaven worden echter voor een gedeelte bepaald door wat wij zouden

Lavinegevaar

De jury is met de beoordeling gereed gekomen en wij zijn dus nu in staat na te gaan welke „schade“ deze anekdoten-lavine heeft veroorzaakt.

Laten we u maar direct mededelen dat de redactie niet door deze lavine is weggespoeld, integendeel we vroegen ons af, waar blijft ie eigenlijk?

U begrijpt het al, het aantal inzendingen viel ons tegen; wij zijn er zeker van dat veel meer VDH-ers in hun vakantie iets leuks hebben beleefd en er zijn natuurlijk ook meer VDH-ers, die van zo'n leuk voorval een aardig verhaal hadden kunnen maken.

Erg leuk vonden we het, dat er ook huisvrouwen in de pen geklonnen zijn om een vakantielevenis te melden.

De uitslag door de jury bepaald, luidt:

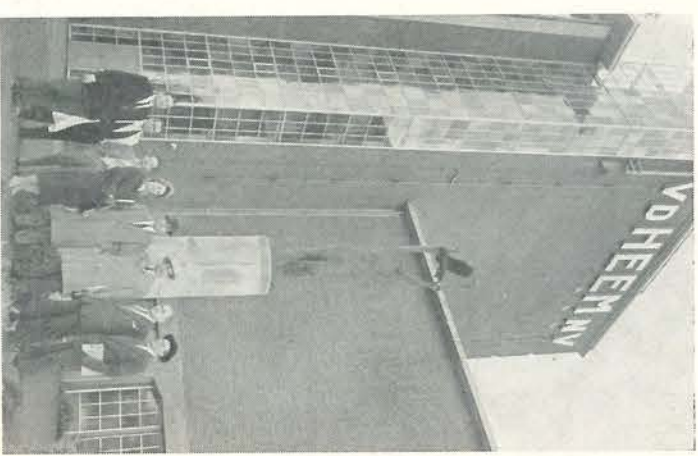
1e prijs f 25,—: mevrouw C. Stal-Karremun te Den Haag;
2e prijs f 20,—: de heer W. J. H. Visser, Metaalmagazijn;

geldnood zitten en dan ergens geld lenen of, bij voorbeeld, in voorschot kinderbijslag en dergelijke opnemen. De mensen, die zich wel iets extra's kunnen permitteren, maar dat pas doen als de eerste levensbehoeften in de ruimste zin van het woord veilig gesteld zijn.

Getukkig zijn wij vrij in het bepalen van onze niet direct noodzakelijke behoeften. Het is echter een vrijheid in gebondenheid en wel door het feit, dat er een lange weg kan liggen tussen graag willen hebben en kunnen aanschaffen.

Er zijn mensen, die vrij hoge arbeidsloon te verwerven, maar als zij de afbetaling niet kunnen volhouden zijn zij en hun aanschaffing en naar verhouding teveel geld kwijt. Er is geen enkel bezwaar tegen, dat wij het geld laten rollen, als dat maar doordacht en dus verantwoord gebeurt.

Als u met het probleem zit „Hoe kom ik rond?“, dan vindt u in het voorgaande een aantal voorbeelden hoe het niet moet, u vindt er echter ook hoe het wel kan. Ieder, die zich zijn verantwoordelijkheidsbewust is, zal ongetwijfeld het antwoord op de vraag „Hoe kom ik rond?“ weten te vinden.

Vorige week dinsdag bezochten enige relaties van AMI Incorporated — het Amerikaanse bedrijf waarvoor VDH de 20 interressante jubileums vernieuwde — onze fabriek aan de Maanweg. Zij lieten zich uitvoeren over onze onderneming voorlichting en beschikbare enkele bedrijfsafdelingen.

Ook in Utrecht zal er weer feest zijn. Zo zal donderdag 23 oktober a.s. de heer W. J. P. Wernert, afd. 2333 zijn 12½-jarig jubileum vieren. Bij de vele gelukwensen ook die van de redactie!

UIT DE VDH-KÉUKEN

DE DRAAIERIJ

DOOR

F. C. DE GRUYTER

„Draaien is geen kunst; wat er teveel is haal je weg en de rest laat je staan.“

Als wij met deze ietwat kinderachtige uitspraak dit stukje over de Draaijerij beginnen, dan is dit geen stelling van een wijsgeer, maar van een oudere, zeer bekwame draaier, die, lang geleden, ons jongeren in verbazing bracht door de wijze waarop hij, met zijn zelf gesnede beitels een moeilijk werkstuk tot stand bracht.

Dat was de tijd dat enkelfabricage nog regel en serieproductie uitzondering was. Sindsdien is er heel wat veranderd, mede als gevolg van de snel groeiende behoefte aan industrie in Nederland en als we nu in onze vrij moderne Draaijerij rondkijken met haar circa 120 machines dan zou je nu kunnen zeggen: „Draaien is geen kunst, de machine doet het werk.“

De Draaijerij aan de Maanweg is de met deze verzamelaars aangeduide afdeling en heeft tot doel de vervaardiging van alle „eigen fabriekaat“ (E.F.) onderdelen voor alle door Van der Heem vervaardigde apparaten en die, welke door *verspanen van materiaal* kunnen worden verhegen. De eerste vormgeving heeft plaats op één van de 20 enkel-spilijge en op twee vijf-spilijge automatische draaibanen. Wij houden ons echter niet alleen met draaien bezig; om een onderdeel gereed te maken moet je soms nog boren, frezen, tappen of slijpen, alle verspanende bewerkingen. Ja, lezer, ook slijpen is een verspanende bewerking, waarbij elk van de duizenden harde korrels aan de ontrek van de slijpschijf de snijende „beitels“ vormen! Uitgaande van een staf materiaal van ronde, vierkante of zeskante doorsnede en van staal tot één van de vele plasticen (van staal tot één van de vele plasticen) wordt het product volgens tekening in de vereiste vorm gevormd, waarbij een stelsel van curve-schijven de bewegingen van de gereedschappen regelt en waarbij deze gereedschappen, als door onzichtbare handen bewogen, het materiaal vorm geven.

Bijna elk onderdeel vereist een stel curven, zodat het draaien op automaten slechts zin heeft wanneer de aanallen groot genoeg zijn. De vormen van deze curven worden bepaald door de wijze waarop het werkstuk wordt gemaakt en is mede afhankelijk van de nauwkeurigheid daarvan. De vorm van de curven, de gebruikte gereedschappen en hulpstukken worden berekend en getekend door het Gereedschapbureau en in een zogenaamde curve-diagram vastgelegd. Curven en beitels worden in de Gereedschapmakerij gemaakt.

Het tekenen en berekenen van zo'n curve-diagram is een nogal onaanbaar werk, omdat dikwijls blijkt dat een zo groot aantal factoren tot de goede werking van een op de machine gemonteerd staal curven moet bijdragen, dat er allicht één over het hoofd wordt gezien en kleine (of grote) wijzigingen nodig zijn.

Een goed samenspel tussen Gereedschapbureau, Gereedschapmakerij en Draaijerij is dan ook nodig om tot een goed resultaat te komen.

Naast goede gereedschappen is veel vakbekwaamheid nodig om met deze gereedschappen een goed product te draaien. Het scherpstellen van de beitels, de wijze waarop de spaan moet worden afgevoerd of gebroken, vereisen veel vakbekwaamheid van de insteller en veel geduld.

Naast bovengenoemde factoren hangt het welslagen van het draaien op automaten in hoge mate af van het uitgangsmateriaal, de staf dus. Daar is zo'n automaat erg gevoelig voor. Als die staf niet zuiver rond, recht en aan de juiste maat is, laat de automaat het „afwelen“. Bent u wel eens op excursie geweest, waarbij u in de „automatenstraat“ op een overdektend jawaai werd onthaald, veroorzaakt door een kromme staf die met 2000 omwentelingen een roffel weggaf in de lange geleidingsbus?

Behalve automatisch draaien voor grote series kun je het ook nog voor kleinere aantallen snel doen op een revolverbank. Denk hierbij niet aan schieten, hoewel er toch wel enige overeenkomst met zo'n schieting is. De machine dankt haar naam aan de inrichting die het mogelijk maakt een draaiende gereedschapouder, meestal voorzien van een zeesal gereedschappen, met een eenvoudige handbeweging 1/6 deel van een cirkel te draaien, juist zoals dit ook gebeurt met de patroontrommel van een revolver. In tegenstelling tot de automatische draaibanen moeten de bewegingen van de gereedschappen naar en van het materiaal met de hand gebeuren.

Ten slotte draaien we ook nog op normale draaibanen; meestal voor bewerkingen die op de automaat de achterzijde van het product vormen en dus een tweede bewerking nodig hebben.

Vóór we de Draaijerij (die een derde gedeelte van de afdeling bestaat) de rug toekeren, gaan we nog even naar de centrifuge en oliezuiveringsinstallatie. Hier worden de producten van de spanen gescheiden, de snijolie (alle snijgereedschappen moet je voor het koelen en smeren rijkelijk „in de olie“ houden) moet door centrifugeren weer teruggevoerd worden en wordt met behulp van een Laval zuiveringsinstallatie weer gezuiverd.

Meestal moeten de onderdelen afkomstig van automaten nog verdere bewerkingen ondergaan, zoals frezen, boren, tappen, enz. Dat doen we in de middengroep, evenals het slijpen dat tussen centers of centerloos kan gebeuren. De laatste methode gaat snel en laat zeer nauwkeurige afmetingen toe, ook voor serieproductie (soms 6 tot 8 micron).

Gehel verscheidend van de beide andere groepen is het laatste gedeelte van de afdeling de Solex machine. Hier worden alle grote onderdelen van de Solexmotor, als: carter, krukas, cilinder, enz. naar dagbehoefte bewerkt en afgeleverd aan het Solex onderdeel magazijn. Voor de Solex machine geldt in sterke mate het streven om door logische opstelling van de machines, juiste werkmethode of het gebruik van speciaal machines de efficiëntie tot de hoogste graad op te voeren.

(Vervolg pag. 4 kolom 3)

BELANGRIJK!!

Noteert u even:
vrijdag 7 november a.s.

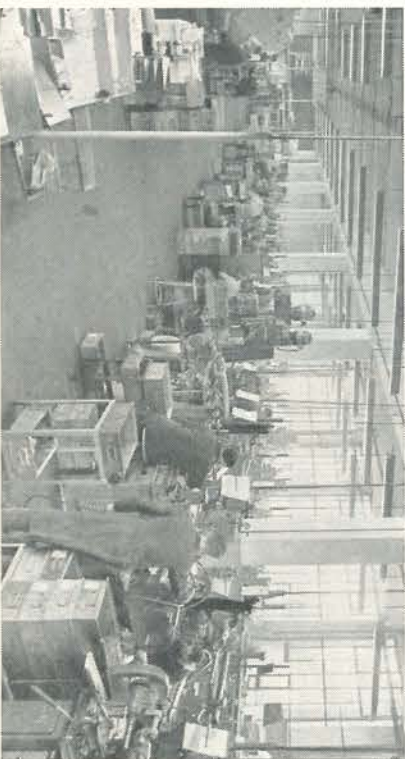
komt

toneelgroep VDH-Den Haag

met

GIEREN OP 'T VEILIG NEST

Een knuchte thriller
in drie bedrijven.

Theo

voor vier cent

Waarvoor wordt iemand populant? Om welke eigenschappen of daden wordt iemand door de grote massa gewaardeerd en is hij daar getapt?

Och, zullen sommigen van u zeggen, is dat nu van zo'n belevens of je al dan niet getapt bent? Het hangt er maar van af hoe en waarom je dan die vraag stelt. Je kunt dat doen in steenkoude zelfvoldaanheid, zo in de trant van „Wat anderen van me denken, laat me koud, omdat ik bij voorbaat hun mening waardeeloos acht“. Je kunt 't ook zeggen met de overtuiging, of iemands leven goed wordt getaxeerd als je het meet naar wat „men“ van hem vindt.

Toch kan er wel eens verband bestaan tussen de typische waarde van een mens en de achtting, die hij bij de massa geniet.

Deze maand gaat men in Amerika een speciale postzegel uitgeven van vier cent. Dat is dus een geldswaarde, die men gebruikt bij kleine en lichte poststukken en drukwerken, die in de regel het meest worden gebruikt; je zou het een echte volkspostzegel kunnen noemen. Van duurdere exemplaren kan je dat nimmer met meer zeggen.

Die viercentpostzegel is gewijd aan de grote Theo Roosevelt, de 25e president van Amerika, die op 14 september 1901 president werd en op 27 oktober 1958, dus nu net een eeuw geleden, werd geboren. De opbrengst van die postzegels is bestemd voor het onderhoud van de bossen, welke de grote Theo indertijd heeft aangelegd. Waarom nu van ruim dertig presidenten zo'n drukte voor deze ene in de lange rij?

Deze man was en is in de ogen van zijn volk de typische Amerikaan. En dan zit men in hem bij voorkeur de man, zoals men zich zelf als volk 't liefst wil zien: energiek, doortzettend, overtuigd van de nacht en het kunnen van zijn land, eerlijk, loyaal en opkomende voor de eigen plaats van de eenheid in de grote gemeenschap.

Iedereen weet wel, ook in Amerika, dat al die opgesomde eigenschappen heus niet alle in het Amerikaanse volk zo mooi en sterk en tegelijk aanwezig zijn. Daarom te meer bejondert men ze in een mens, die in dat volk op zo hoge plaats heeft gestaan en die eigenschappen zo duidelijk voor zijn volk en de wereld deed blijken. Daarom is Theo groot onder de Amerikanen en zal men zijn geboortedag van een eeuw geleden gedenken op een manier, waaruit een volkskarakter spreekt: de postzegel van vier cent.

Schewer.

BEKROOND MET 1ste PRIJS

HET GEHAKTBALLETJE

DOOR

MEVR. C. STAL-KARREMAN TE DEN HAAG

Het slechte weer ten spijt heb ik aan mijn vakantieverblijf in het buitenland tenminste nog één herinnering overgehouden.

Een leuke nog wel, vol humor! Om het fijne er van te kunnen preveven zou een groter schrijver dan ik de juiste sfeer moeten schilderen van het etablissement waarin het „incident“ zich afspeelde.

Op een middag slenterden wij (mijn man en ik) door de binnenstad van Duisburg, na enige imposante gebouwen van binnen en van buiten kunstzinnig te hebben bekeken.

Het geschuifel door de woelige drukte had ons moe en hongerig gemaakt en toen wij dan ook één der vele eetgelegenheden passeerden, werden onze reukorganen dermate geprikkeld, dat onze culinaire gevoelens in werking kwamen. Aangezien levens bleek, dat de aan de deurposten bevestigde spijsskaarten ook nog menus van menswaardige prijzen bevatten, was ons besluit gauw genomen.

Het interieur was gezellig, niet te duur en toch ook weer niet te „gewoon“. Alras vonden we een aardig tafeltje in een der hoeken van de lamelijk flinterzaal, waar wij ons intens verdiepten in het naar vorm en omvang zo belangrijke voedingsvraagstuk.

Tijdens de afwikkeling van onze „eetprocedure“ werd onze aandacht eensklaps getrokken door een charmante dame, die zich van haar emancipatie duidelijk bewust was en dit bij het betreden van de zaal dan ook ten volle demonstreerde.

Met machts heuggezwaai begaf zij zich trefzeker naar een tafeltje, waar een inmiddels toegeschooten ober zich haastte haar een stoel toe te schuiven. Haar gehele optreden deed ons denken aan de ingestudeerde maniertjes van een verwernde filmster. Met pedant gebaar werden de elegante handschoentjes van de gemancieerde en rijkelijk beschildeerde vingerliefjes geschoven.

Het bekijken van de menikaart werd een show. Met schijnbaar argeloze blikjes van de ooghoeken wist zij zich nog juist in het volle daglicht der publieke belangstelling geplaatst.

Ofschoon wij ons ervan bewust waren, dat de door deze vertoning bij ons gewekte interesse de grens der hoffelijkheid dreigde te overschrijden en onze blikken nauwelijks nog verholten konden worden genoemd, slaagden wij er niet in ons aan de aanblik van deze pantomime te onttrekken.

Onze aandacht bleef gespannen!

Bij het optreden van de soep werd het servet luchtigjes gehanteerd, waarna even gracieus de lepel ter hand werd genomen. Met enigszins gebogen poos werd de vlootbare inhoud flauwtjes gevoerd, wederom begeleid door de schichtige, nauwelijks zichtbare ooghoekblikjes.

Ons van geen naderend onheil bewust zagen wij lepel met inhoud zalvend in de richting van een kogelrond pruimemonde gestuurd. Doch juist op het moment dat lepel en soep in de welgevormde opening zouden verdwijnen, gebeurde het. Het mondel was te prumerig en te rond en hierdoor juist niet ten volle berekend op de nogal stoere lepel. Vandaar een lichte botsing.

Een bij toeval zich op de lepel vertoevend gehaktballetje wist zich nog juist zekere ballistische wetten en pingpongballietje over de grond. Om zijn rust te hervinden tegen een tafelpoot.

Een pijnlijk moment! Als door een onzichtbaar teken was de spanning gebroken en had ieder als bij toverslag weer aandacht voor zijn eigen tafel.

De show was abrupt geëindigd. Ontijdig weliswaar, doch het publiek had zich inwendig best geamuseerd.

Alleen applaus en buiging bleven achterwege. Gelukkig maar..... voor de „artiste“!

Zaterdag 25 oktober a.s. zal het precies 10 jaar geleden zijn, dat mej. A. C. van Esterik, afd 2121 Utrecht, bij ons bedrijf in dienst trad. Wij verwachten veel belangstelling en veel gelukwensen, waaronder bij voorbaat al die van de redactie.

BEKROOND MET 2e PRIJS

Avontuur op de Veluwe

Het was een gezellig pension, ongeveer 20 minuten lopen van Hoenderlo, midden op de Veluwe. Er was ook een ideale pensionhoudster, die precies wist waarmee zij haar gasten van dienst kon zijn.

Behalve mijn vrouw en ik waren er nog twee echtparen, alsook twee dames van middelbare leeftijd. De twee echtparen waren al spoedig zeer bevriend met elkaar en maakten dagelijks lange wandelingen. De twee dames verge-noegden zich met heerlijk luieren in ligstoelen in de grote tuin rond het huis, terwijl mijn vrouw en ik op de fiets de Veluwe rondtrokken.

Zoals ik u reeds vertelde waren die twee echtparen al spoedig zeer be-vriend. Toch werd die vriendschap na een dag of vijf weer maar radicaal verbroken. Dat kwam zo.

DOOR

W. J. H. VISSER
Metaalmagazijn

Het was een prachtige dag geweest. Niet zo'n snikhete dag, het leek meer op een vroege lentedag in maart. Na een verrukkelijk diner zaten wij allen gezellig in de open serre en genoten van die heerlijke avond. Er werd een kaartje gelegd en voor wij het wisten was het elf uur. Na nog „even“ gebab-beld te hebben, werd er opgebroken en om twaalf uur was alles in diepe rust. Of het nu kwam door die bijzondere lenteachtige zomeravond, waardoor alle katers en poesjes van Hoenderlo in de waan werden gebracht dat het nog maart was, dat weet ik echt niet, maar 's nachts om twee uur schrok ik wakker van een serenade, die naar mijn schatting door minstens 85 katten in de tuin van ons pension ten gehore werd gebracht. Ik kreeg de indruk dat de plaatselijke kattenmepper heilig van plan was, met innig welbehagen, Hoenderlo en omstreken in recordtijd van de katten en poesjes af te helpen, zo erg gingen de lieverdjes te keer.

Nu kan mij zo'n nachtelijke serenade op de Veluwe niet veel scheelen, maar nu ik toevallig zelf op de Veluwe zat, dacht ik toch met lichte weemoed aan hun Haagse broeders en zusters, die zich ten minste met hun concerten tot de maand maart beperkten.

Ik stapte mijn bed eens uit — eigenlijk uit nieuwsgierigheid — om eens te weten te komen of hun aantal nu werkelijk groter was dan dat van het Residentie-orkest.

Onze slaapkamer bevond zich op de eerste verdieping aan de zijkant, daar-naast in het midden was de kamer van het ene echtpaar en vlak daaronder de kamer van het andere echtpaar — u weet wel, die echtparen die zo be-vriend met elkaar waren.

Vanaf mijn balkon had ik een prachtig uitzicht op het drama dat zich nu ging voltrekken.

Beneden gingen zachtjes de deuren open en de mannelijke heft van het echtpaar, die bijkbaar geen muzikaal gevoel had, kwam in pyjama met een grote bak water naar buiten, dat hij met grote wellust in de richting van de muzikanten smeet. Het was beslist een voltreffer, want de „onvolloode“ van Kattestein was ineens geëindigd en de kampioen-watergooier zag met vreugde het jankende orkest in zeer vochtige toestand de tuin uitvluchten.

Op dat moment werden ook de deuren op het balkon naast mij geopend en kwam de mannelijke heft van het andere echtpaar met een lampetkan water naar buiten, waaruit dus bleek dat hij ook al geen vriend was van het Con-certgebouworkest. Mijn vrouw, die inmiddels ook wakker was geworden, kwam eens belangstellend kijken en zag dus juist nog het slot van het drama. De heer „boven“ keek eens naar beneden in welke richting hij moest gooien om doel te treffen. Nu weet u dat in het donker alle katten grauw zijn, maar dat zijn helaas mannelijke heften van echtparen ook. De heer van „beneden“ wilde op dat moment weer naar binnen gaan en daardoor zag de heer van „boven“ iets bewegen en in de mening „dat-is-er-een“ kwakte hij grijnlachend de hele plas naar beneden.

Nu heb ik eerst gesproken van een voltreffer, maar dit was een meester-schot. Dit liet de heer van „beneden“ dan ook wel blijken, maar ik zal zijn woorden hier niet weergeven, omdat de redactie van ons VDH-tje die toch niet afdrukt.

Inmiddels waren er diverse deuren en ramen geopend bij andere inwoners en ook buren, die allen met warme belangstelling het „gesprek“ tussen de reeds genoemde heren volgden.

Nu is mij de Veluwe steeds beschreven als een oord, waar vrede en rust heerst en om deze illusie te behouden, trok ik mijn vrouw stil, maar resoluut naar binnen en gaf haar zacht te verstaan, dat het geen pas gaf om 's nachts zo verselijk op een balkon te gaan staan lachen, waarop zij antwoordde: „En jij dan..... jij ziet zowat blauw van het lachen“.

Maar de moete, groeiende vriendschap tussen die twee echtparen was ineens verbroken. Toch wel jammer!

VERVOLG VAN PAG. 2

Toen, kort na de berijding, in 1948 Solex haar zegeocht ook in ons land be-gon is er veel verbeterd aan de werk-methoden en gereedschappen waarbij steeds het doel is geweest: verlaging van kosten en verbetering van kwaliteit. Enkele vernuftige speciaal machines heb-ben vaak moeilijk te verwezenlijken nauwkeurigheden tot eenvoudige oplos-sing gebracht. De nieuwste aanwinst (van Nederlands fabrikaat!) is een boot-automat, die het mogelijk maakt een groot gedeelte van de gaten in de cilin-der geheel automatisch te boren en te tappen, nauwkeuriger dan dit met de hand mogelijk was. Ook is hiernee een stuk „beulswerk“ vervallen; het met handaanzet boren van de cilinders dat menige „matte rug“ opleverde!

Van Solex onderdeel tot Solex motor is nog maar een stapje en zo vormt de achter de Draaierij gelegen montage een logisch verlengstuk van de Draaierij. In deze ruimte worden aan de werktafels de onderdelen geprepareerd en samenge-voeegd tot grotere stukken, die dan op wagentjes geplaatst aan een soort rol-lenbaan van man tot man verder rollen en geheel gemonteerd als complete Solex motor in de transportkist verdwijnen.

Deze rondgang willen wij besluiten met een bezoek aan de controle; eveneens een belangrijke schakel in de ketting van het productieproces.

Hier waakt men over de kwaliteit die door de veelheid van onderdelen en de betrekkelijk kleine series makkelijk in het gedrang kan komen. Een systeem van statische kwaliteitscontrole maakt het mogelijk steekproefsgewijze de on-derdelen te onderzoeken, daarbij ge-steund door een door het Technisch Bureau gemaakt controleanalyseblad. Bovendien zorgt de controle voor het uit-zoeken van alle controleproblemen, even-tueel met behulp van de meetkamer, alsook voor de aflevering van de pro-dukten op de juiste plaats.

Tot slot nog een blik in de toekomst. Van der Heem is een uitgesproken elek-trotechnisch bedrijf en in een dergelijk bedrijf kunnen de behoeften op mecha-nisch gebied wel eens minder duidelijk naar voren komen. Toch moeten we „bij“ blijven, omdat anders de kostprijs te hoog wordt en de neiging ontstaat „buiten de deur“ te kopen.

Er moet een streven zijn en blijven naar vereenvoudiging van werkmetho-den en het gebruik van vernuftige gereed-schappen. Laten we het veel gebruikte (maar ook misbruikte) begrip automa-tie even los: (daar zijn we met onze veelheid van artikelen en kleine series nog lang niet aan toe) aan mechanisatie kan al veel worden gedaan.

Ook in de Draaierij kan, door het com-bineren van bewerkingen, het gebruik van nieuwe verspaningsmiddelen (dis-mant en keramisch snijmetaal) het normaliseren van onderdelen en gereed-schappen, veel worden bijgedragen tot verlaging van de kostprijs en verhoging van de arbeidsproductiviteit.

Spreekuur O.R. Maanweg
21 OKTOBER 1958.

1e pauze:
de heren Van Antwerpen — Laurier,
2e pauze:
de heren J. v. d. Velden—I. v. d. Velde.

BEKROOND MET 3e PRIJS

CULTUUR

DOOR
MEV. C. M. WIJMAN-S-FELTZER
te RIJSWIJK

Ons gezelschap in de treincompé bestond uit een ouder echtpaar, twee jongedames, zo van de HBS, met vuurrood gelakte nagels en een culturele inslag en wij. „Wij“ zijn mijn man en ik. Het gesprek met het echtpaar vlotte best, maar alle moeite van de oude dame om de jonge meisjes erin te betrek-ken (per slot moesten we 12 uur lang met elkaar reizen) shutte af op een hantuin lachje of een meeverig knikje. We voelden het: we waren niet cultureel genoeg.....

‘t Liep tegen etenstijd en ik begon aan m'n lunchpakket. Net toen ik een hap van mijn „broodje ham“ wilde nemen, zei Lizette (één van de jonge dames): „Toch zijn ze enorm hè, die Wiener Sangerknaben. Hoe oud zouden ze toch eigenlijk zijn. Paula?“ Paula wist het zo. „De oudste is juist 65 ge-worden“, antwoordde ze. Ik zag de mond van 't oude heertje openvallen, hij wilde iets zeggen, maar ik knikte hem toe tussen twee happen: „Ja, hoe vindt u het mijnheer en die knaap wordt dit jaar nog gepensioneerd!“

De cultuur keek me even aan, verbaasd over zoveel kennis..... 't Oude heertje lachte geamuseerd. „Zo, zo“, zei hij, „daar kijk ik van op!“ Lizette ging nu maar over op de opera.

„Schmetterling is eigenlijk ook niet veel bijzonders“, vond ze. „Het enige

werk dat nog een beetje bekend is bij het publiek is „Die verkaufte Braut“.

„Heeft ie die bruid goed verkocht?“ informeerde de oude heer. De meisjes

reken hem vragend aan met iets van: „Wat moet die suffered nu weer!“

„Want ziet u dames“, ging hij verder, „als dát waar is, dan moeten we er werk van maken. „De verkochte bruid“ is namelijk van Smettana en die kan niet zo maar tweemaal verkocht worden!“

Ze zwegen. Tegen zoveel materialisme konden ze niet op!“ 't Werd laait, de zitbanken werden uitgetrokken tot slaappleats en het blauwe lichtje ging aan. In de hoek zat de oude dame, van top tot teen in shawls en een plaid gewikkeld, als een levende reclame voor de Aabee wollen dekens. 't Oude heertje snurkte zachtjes, de cultuur doezelde in en wij hingen maar zo'n beetje, zonder te slapen. Ploeseling stopte de trein op een klein stationnetje, piepend en bonkend in de stille nacht. De meisjes schrokken op en slapertig klonk Paula's stem tegen Lizette: „Waar zijn we hier?“ Lizette keek uit 't raampje en zei toen zelfverzekerd: „Ga nog maar rustig een poosje slapen hoor! Voorlopig hebben we nog de tijd, we zijn pas in „Abort.....“

„Abort“ wordt wel in Duits sprekende landen gebruikt als aanduiding voor „Tolle!“.

BEKROOND MET 4e PRIJS

COMPLIMENT AAN DE NEDERLANDSE MAN

DOOR
MEJ. J. M. A. v. d. LINDEN
Personeelszaken - Utrecht

Ook wij waren — evenals driekwart van de Nederlandse bevolking in het hoogseizoen — aan de Franse Rivière, verrukt over de rode rotsen, onze trouwe vriend de zon en niet te vergeten het blauwe water.

Natuurlijk weten velen van ons, die zingen van de Donau zo blauw, dat deze rivier op bepaalde plaatsen echt niet zo blauw, zo blauw is.

Maar geloof u mij, wanneer u naar het Zonnige Zuiden gaat en u ziet de strakblauwe lucht zich daar in het water spiegelen, dan is de Middellandse zee ook werkelijk diep blauw.

Vol bewondering en zeer benieuwd of het nu ook nog — men had ons dat immers ook verteld — zo heerlijk warm en gemakkelijk te bezwemmen viel, stonden we daar dan op het strand, met och arme, het badpak wel aan, maar het fototoestel in de hand. Wat nu?

Indachtig de wijze raadgevingen onzer ouders: „Uitkijken en je niet laten imponeren door die donkere Fransen“, gingen wij op zoek naar een betrouw-bare man.

Mijn vriendin ontdekte hem het eerst. „Kijk Han, daar, die ziet er best goed uit. Ja, inderdaad, daar zat onze vertrouwenspersoon tezamen met zijn vrouw.

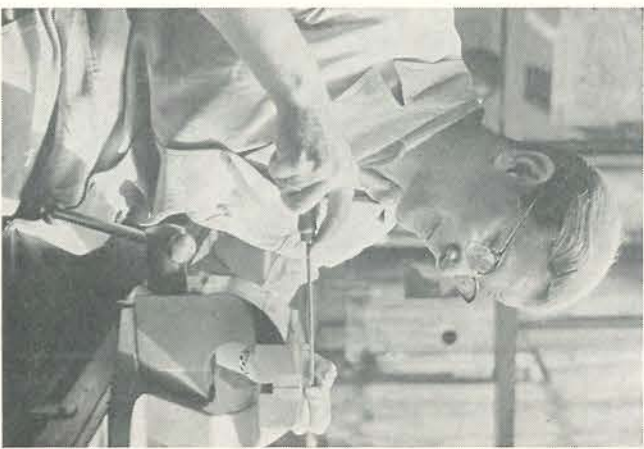
Vol verwachting stapten we op hen af. Met veel moeite bracht ik er in m'n beste school-Frans uit, dat ik zo graag mijn fototoestel even in bewa-ning wilde geven.

Glimlachend keek hij naar zijn vrouw, gaf haar een knipoog, sloeg vervol-gens zijn grote donkere ogen naar ons op en zei: „Natuurlijk juffrouw, zet u hem maar even hier neer.“

Even stonden we bedruist te kijken, toen schoten we in de lach; dat je nu zelfs in het buitenland die betrouwbare Hollanders er uit weet te pikken.

Eveneens in Utrecht jubileert de heer G. J. Verbeek, afa. 2625 en wel op vrij-dag 24 oktober a.s. Ook hem zal het ongetuifeld niet aan belangstelling ont-breken. Namens de redactie nog vele jaren!

Donderdag 23 oktober a.s. zal de heer J. v. d. Haak, Radiomontage, de dag gedenken, dat hij 12½ jaar geleden zijn eerste schreden in onze fabriek zette. Van harte gefeliciteerd!